

посрамена, чие име ще бжде стжпкано: на роба българинъ, или на поробителя — турчинъ? Борбата започва неравна. Потриватъ ржце гордитѣ турци, клатятъ се чалми, свиватъ се устни отъ злоба и омраза. Колко борци по-силни е търкулналъ въ краката си пехливанъ ага — Плясата, та този ли гяуринъ нѣма да търкулне и свие съ якитѣ си жили? Но Караджата се бори не само за себе си: той се бори за цѣлъ народъ поробенъ. Сграбчва го здраво съ ловкитѣ си ржце, за мигъ пѣргаво стиска шията му, подига го презъ гърба си, хвърля го на земята и му стжпва на гърдитѣ. Плясата е победенъ! Дивъ ревъ и викове оглушаватъ сбора. Задоволство се изписва по лицата на българитѣ, избликватъ сълзи по очитѣ на всички.

— Караджата победи! Турчинътъ е сваленъ.

Спечелената награда на достойния юнакъ българинъ, обаче, извиква омразата и ненавистята на всички турци въ Тулча и въ околността. Тѣ не могатъ да се помирятъ съ мисълта, че може единъ гяуринъ да победи въ пехливанска борба най-силниятъ турчинъ, започватъ гонения и се заканватъ да убиятъ Стефана. Въ този лютъ двубой на честъ, омраза и мъсть, Караджата, заради произволитѣ на трима лазове тютюнджии, ги убива край града. Едно смачкано ефенди въ Тулча подгонва за убийството невинни българи, откарва ги въ ко-